μάλωναν μεταξύ τους οἱ νομομαθεῖς, ὑποστηρίζοντας οἱ μὲν ὅτι ὁ Ντυγκαὶ ἔπρεπε νὰ καταδικασθῆ σὲ θάνατο γιὰ τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημά του καὶ οἱ δὲ ὅτι ἦταν ἄξιος ἐπιεικείας, ἀφοῦ διέπραξε τοὺς ἀλλεπάλληλους φόνους σὲ στιγμὲς παραφροσύνης. Ἕνα πρωΐ, ὅμως, ὁ Ἀντουὰν Ντυγκαὶ ἔθεσε μόνος του ἕνα τέρμα στὴν ἀτέλειωτη αὐτὴ συζήτησι. Τρελλάθηκε γιὰ καλὰ σ' ἕνα κελλὶ τῶν φυλακῶν καὶ ἀπάλλαξε τοὺς νομομαθεῖς ἀπὸ τὴ φασαρία τῆς διαμάχης τους!

* * *

Ἀπ' ὅλα τὰ περιστατικὰ ποὺ συνέβησαν στὸ ἱστορικὸ αὐτὸ σπίτι τὸν καιρὸ ποὺ ἔμενε ἐκεῖ ἡ θρυλικὴ «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας», ἀξίζει ὁ κόπος νὰ μνημονευθῆ τὸ παρακάτω:

Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων φίλων ποὺ ἐπισκέπτονταν τὴν Μαρία Ντυπλεσσὶ στὰ πολυτελῆ διαμερίσματά της, ἦταν καὶ ὁ διάσημος μουσουργὸς Λίστ. Πρέπει τώρα νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὸ σπίτι τῆς Κυρίας Ντυπλεσσὶ ἦταν κέντρο ὄχι μονάχα τῶν πλουσίων γλεντζέδων τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης, ἀλλὰ καὶ ὅλων γενικὰ τῶν διανοουμένων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν.

Ἕνα βράδυ, λοιπόν, ὁ Λίστ, φτάνοντας στὸ σπίτι τῆς Ντυπλεσσί, μ' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ καμέλιες στὸ χέρι, βρῆκε νὰ κάθεται στὸν ἀντιθάλαμο ἕνας ἄγνωστός του κύριος, ὁ ὁποῖος φαιὸτανε Ρῶσσος ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία καὶ τὸ ντύσιμο, μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι.

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, τοῦ εἶπε θυμωμένος ὁ μουσουργός, νὰ βγάλετε τὸ καπέλλο σας, ἀφοῦ βρίσκεστε σ' ἕνα ξένο σπίτι.

Ὁ ἄγνωστος ἔρριξε ἕνα περιφρονητικὸ βλέμμα στὸ Λίστ καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ξέρετε, ὅτι μπορῶ μὲ μιὰ γροθιά μου νὰ σᾶς κάνω λυῶμα;

—Ἔβγα ἔξω, κακομαθημένε! βρυχήθηκε ὁ μουσουργός. Ἔβγα γρήγορα ἔξω, εἰδεμή...

Καὶ ὁ μουσουργὸς πλησίασε ἀπειλητικὸς τὸν ἄγνωστο.

—...Εἰδεμή, συνέχισε, θὰ σοῦ μάθω ἐγὼ ποιὸς εἶνε ὁ Λίστ!...

Ὁ ἄγνωστος, μόλις ἄκουσε τ' ὄνομα τοῦ Λίστ, σηκώθηκε ὄρθιος κ' ἔβγαλε τὸ καπέλλο του μὲ θαυμασμό...

—Μὲ συγχωρεῖτε, μαέστρο! ψιθύρισε. Δὲν ἤξερα ὅτι εἶχα τὴν τιμὴ νὰ μιλῶ μὲ τὸν διάσημο μουσουργὸ Λίστ. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς συστηθῶ... Κόμης Βλαδίμηρος Ροστόψιν... Λυποῦμαι πολὺ ἐπειδὴ σᾶς δυσαρέστησα... Ὑπακούω στὴν ἐντολή σας...

Καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα.

Πρὶν ὅμως φύγει, γύρισε καὶ εἶπε στὸν κατάπληκτο Λίστ:

—Λυποῦμαι καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο λόγο: Ἐπειδὴ σᾶς συνήντησα ἐδῶ μέσα!...

Ἡ Μαρία Ντυπλεσσὶ ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα καὶ παρακολούθησε τὴ συζήτησι μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν. Ὅταν ἄκουσε τὰ τελευταῖα περιφρονητικὰ λόγια τοῦ κόμητος, ταράχτηκε τόσο πολύ, ὥστε, σὲ μιὰ στιγμή, χτύπησε δυνατά, μὲ τὰ δυὸ χέρια της τὸ κεφάλι της καὶ τὸ στῆθος της, σὰν ν' ἀπόχτησε ξαφνικὰ συναίσθησι τῆς καταπτώσεώς της. Μὰ τὸ χτύπημα ποὺ ἔδωσε στὸ στῆθος της ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε προκάλεσε αἱμοπτυσία!

Καὶ ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ ἐξεδηλώθη ἡ φριχτὴ νόσος τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας», ἡ νόσος ποὺ θὰ τὴν ὡδηγοῦσε στὸν τάφο σὲ ἡλικία εἴκοσι τριῶν μονάχα χρόνων!...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΑΝΤΗΛΟΘΗΚΕΣ

Ἕνας διάσημος Γερμανὸς μικροβιολόγος, ἀπέδειξε μὲ μιὰ διατριβή του, ὅτι ὁ ἄνθρωπος διατρέχει μεγάλους κινδύνους ἀπὸ τὰ μαντήλια, γιατὶ ἀποτελοῦν τρομερὲς ἑστίες μικροβίων.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν διατριβὴ αὐτὴ τοῦ Γερμανοῦ ἐπιστήμονος, ἕνας Γάλλος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λίλλης, ἐπενόησε μιὰ θήκη μεταλλικὴ γιὰ τὰ μαντήλια ποὺ μοιάζει μὲ σιγαροθήκη, τὴν ὁποία μποροῦν εὐκολώτατα νὰ ἔχουν ἀπάνω τους κι' οἱ ἄνδρες καὶ ἡ γυναῖκες.

Ἡ θήκη αὐτὴ εἶνε χωρισμένη σὲ δυὸ μέρη. Στὸ ἕνα μπαίνουν ἰαπωνέζικα μαντηλάκια ἀπὸ μπαμπάκι ἢ μεταξωτὸ χαρτί. Κάθε ἀπ' αὐτὰ τὰ μαντηλάκια πρέπει νὰ τὸ μεταχειριζόμαστε μιὰ φορὰ κι' ἔπειτα νὰ τὸ βάζουμε μέσα στὴν ἄλλη θήκη, τῶν ἀπλύτων. Ὅταν γεμίση ἡ θήκη, βγάζουμε τὰ μεταχειρισμένα μαντηλάκια καὶ τὰ καῖμε.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ διαβολοστέλνουμε τὰ μικρόβια καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ καὶ τὶς συμφορὲς ποὺ μᾶς φέρνουν.

Ἡ ἐφεύρεσι τοῦ Γάλλου καθηγητὴ ἔγινε πρὸ τριάντα χρόνων κι' ὅμως ἐμεῖς ἐξακολουθοῦμε νὰ μεταχειριζόμαστε τὰ συνηθισμένα ἀπὸ αἰῶνες μαντήλια. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴ δύναμι τῆς παραδόσεως.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΑ ΠΡΑΣΑ!

Σ' ἕνα κῆπο ἀπὸ πράσα πέρα-πέρα φυτεμένο,
Ἔπιασεν ὁ νοικοκύρης ἕναν κλέφτη ξαπλωμένο.
—«Βρέ, ποῦ βρέθηκες δῶ πέρα;»
—«Ἔπεσ' ἀπὸ τὸν ἀγέρα!»
—«Πάει καλά, μὲ τὸν ἀγέρα ἔπεσες, μὰ πῶς ἐβγῆκαν
Ἀπ' τὴ ρίζα τοὺς τὰ πράσα καὶ στὰ χέρια σου βρεθῆκαν;»
—«Πιάστηκα νὰ μὴν χτυπήσω
Κι' ἔτυχε νὰ τὰ μαθήσω!»
—«Βρ' ἄϊντε, κατεργάρη, χάσου!
Πῶς λοιπὸν βρεθῆκαν τόσα πράσα μέσα στὸν τορβά σου;»
—«Αἴ! μὰ τοῦτο πι' ἀδερφέ μου,
Σὺ ὁ ἴδιος ξήγησέ μου!»

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΛΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Θέ μου, νὰ ἰδῆς καλὰ ὑστερνὰ στὸν οὐρανὸ ἐπάνω.
Χίλιες φορὲς σ' ἐρώτησα κι' ἀπάντησι δὲν ἔχω,
Ἀρχίζω γιὰ περήφανο στὸ νοῦ μου νὰ σὲ βάνω
Καὶ τώρ' ἂν δὲν ἀποκριθῆς εἰς τοὺς μασσόνους τρέχω.

Γιατὶ ἡ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ γίνουν δεσποτάδες,
Ὁπούχουν καὶ μακρυὰ μαλλιὰ μιὰ πιθαμὴ κορίτσια;
Γιατὶ δὲ πάλιν τὰ μαλλιά τ' ἀφίνουν οἱ παπάδες
Καὶ διάκος νὰ μὴν ἠμπορῆ νὰ γίνη ἡ Κατινίτσα;

Πρῶτον καὶ δεύτερον γιατὶ οἱ σκόλοι νὰ δαγκάνουν
Χωρὶς αἰτία; Νὰ προχθές, μοῦ σκίσαν τὸ βρακί μου.
Δὲν ἠμποροῦνε, τάχατες, ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνουν,
Παρὰ φαῖ καὶ γαύγισμα; ξεκούφαναν τ' αὐτί μου!

Καὶ τρίτον καὶ ὑστερινὸ γιατὶ οἱ πιὸ μεγάλοι
Νὰ δέρνουνε τοὺς πιὸ μικροὺς μ' αἰτία...ἕνα κουκοῦτσι
Γιατὶ νὰ ἔχουνε αὐτιὰ καὶ μάτια οἱ δασκάλοι,
Τοῦ τάδε ὁ γυιὸς δυὸ ἄλογα κ' ἐγὼ ἕνα...παποῦτσι;

Θέ μου, νὰ ἰδῆς καλὰ στερνὰ στὸν οὐρανὸ ἐπάνω!
Ἂν δὲν μ' ἀποκριθῆς εὐθὺς μὲ σένα θὰ τὰ βάνω,
Θὰ εἰπῶ πὼς ἔκαμαν καλὰ κ' ἐκρέμασαν τὸ γυιό σου
Κ' εὐθὺς μασσόνο, ἄθεο, θὲ νὰ μὲ δῆς ἐμπρός σου!...

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΣΟΥ

Χίλιες φορές, Νεράϊδα μου, σὲ εἶδα
Ὅταν ξυπνᾶς δροσάτη τὴν αὐγή
Νὰ ἔχῃς πρώτη σου φροντίδα
Νὰ πᾶς στὸ καναρίνι σου φαγί.

Μονάχη καθαρίζεις τὸ κλουβί του
Ἐκεῖ ποὺ τώχεις τὸ φτωχὸ κλειστό
Κι' αὐτὸ μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνή του,
Θαρρεῖς ὅτι σοῦ λέει εὐχαριστῶ!

Μοῦ εἶπες: —«Τὸ μικρό μου καναρίνι
Μέσ' στὴν καρδιά μου τόχω, τ' ἀγαπῶ,
Γιατὶ ποτὲ τὸ στόμα του δὲν κλείνει,
Μὰ τραγουδάει πάντα χαρωπό.»

Ἀλλὰ κ' ἐγὼ γιὰ σὲ τί ἄλλο κάνω;
Δὲν ψέλνω τόσους στίχους μου, τρελλή,
Γιατὶ λοιπὸν μ' ἀφίνεις νὰ πεθάνω,
Χωρὶς ἀγάπη καὶ χωρὶς φιλί;

ΠΑΡΩΛΙΕΣ

Ὡς τὰ κόκκαλα γλυμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ
Καὶ γδυμνὴ καὶ ντροπιασμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, λευθεριά!

ΣΤΗΝ ΕΡΩΜΕΝΗ ΜΟΥ

(Τραγοῦδι τῆς Στρατώνας)

Τί παχουλή, τί νόστιμη, παχειὰ καὶ φουσκωμένη
Ποὺ εἶνε ἡ ἀγάπη μου! Δὲν εἶνε παραμάνα,
Ἡ δοῦλα ἡ χορταστική, γλυκειά μου ἐρωμένη,
Τὴ λέν...ὤ! ὄνομ' ἅγιο!... τὴ λένε κουραμάνα!

ΛΙΑΚΑΔΑ

Τί παράξενο!.. στοχάσου:
Συννεφιάζει ὁ οὐρανὸς
Κι' ὅμως φέγγει στὰ μαλλιά σου,
Ἥλιος καλοκαιρινός.